

Epistolai tu hagiū Isidōru tu Pēlusiōtu

Isidorus <Pelusiota>

Parisiis, 1585

Eudæmoni. 256.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71898)

si verè loquendum est, Oratiunculam potiùs) de eo, quòd factum non sit, elucubrasse, quæ à nonnullis quidè mirificis laudibus fit, à nonnullis autem, aliis libris, qui de hoc argumento à quibusdã elaborati sunt, præstantior habita sit, atque, vt eam ad te mittam, præcibus à me contendis, idcirco eam mitto. Tu verò ne famæ iudicium in sententia ferenda sequere: verùm eam accuratè perpende atque explora. Ac si ea commodè à me scripta sit, Deo gratiam habe: sin autem in ea quippiam desiderari videatur, humanæ imbecillitati, quæ minimè, vt cupit, loqui potest, ignosce.

Paulo. 254.

Quandoquidem amor ex aspectu oritur, idcirco Christus quoque eum, qui petulanter atque impudicè oculos pascit, adulterum esse pronunciauit: quo videlicet non facinus duntaxat, sed etiam cogitationem prohiberet. Atque ad eundem modum, Lex quidem de homicida, Christus autem de eo quoque, qui irascitur, supplicium somit. Illa enim manus, hic animæ leges sancit, ac dum radicem oriri non patitur, ramos etiam antè cohibet. Quæ cum ira sint, oculum & iracundiam velut iniecto fræno coercere: ne ille ad adulterium, hæc ad cædem te velut porrecta manu ducat.

Hermينو Comiti. 255.

Da operam, vir optime, ne te tanquam, vnum è vulgo, immutet rerum secundarum aura, verùm firmum atque constantè amicis seruet philosophia, cù qua es educatus. Illud enim imperitis ac gregariis contingere solet: hoc autem iis, qui ingenti sapientia præditi sunt: quorum in cæterum nomen tuum ascriptum est.

Eudæmoni. 256.

In laudem pij Episcopi certamè descendere minimè fortasse dubitassem, nisi illud veritus fuisset, ne si ipsius virtutibus in-

δὲ ζῆλὸν εἰπεῖν, τὰ ληθεῖ λογιδίον μοι ἐγράψαι γεγραφθῆαι τὰ δὲ μὴ εἶναι εἰμαρδύμιον. τὸ δὲ πινῶν μὲν ἐπιγεαδῶν, τὸ δὲ πινῶν δὲ καὶ τῶν ἀλλων συζητημάτων τῷ εἰς τὸ τοῦ δὲ πινῶν πεπονημένῳ παρεκρίθη, καὶ παρεχάλεσας τὸ τό σοι πεμφθῆναι, πέποιθα αὐτό τοι γὰρ οὐ μὴ Σπὸ τῆς φήμης ἀμφίζῃ, ἀλλὰ ἀκριβῶς βασανίσας δοκίμασον. καὶ εἰ μὲν εὐ ἔχει, τὸ γὰρ ἰσθί. εἰ δὲ δόξῃ σοι ἐλλιπῆ γεγραφθῆαι, τῇ ἀνθρωπίνῃ ἀσθενείᾳ συζητωσὲ τῇ μὴ δυναμένη ὡς βέλτεται φερέσαι.

Παύλῳ. σιδ.

Ἐπειδὴ οὐκ τὸ ὄραν τὸ εἶναι πικρῆται, ἀλλὰ τὸ καὶ ὁ Χριστὸς τὸν ἀνόλατος ἐπίστα τὰς ἄφεις μοιχῶν εἶται ἀπεφύνατο, καὶ τὸ ἀφῆξιν μόνον, ἀλλὰ καὶ τὴν ἔνοιαν παρανασέλλων, καὶ ὅτι τὸ φόνος δὲ, ὁ μὲν νόμος τῷ ἀνδραφόνον, ὁ δὲ Χριστὸς καὶ τὸν ὀργισμένον πικρῆται. ὁ μὲν γὰρ τῇ ψυχῇ, ὁ δὲ τῇ χειρὶ νομοῦται, καὶ ἀλλὰ τὸ μὴ συζητῆσαι φωνῆ τὴν ῥίζαν, καὶ πῶς κλάδους παρανασέλλει. χαλίνους τοῖνυν καὶ τὸν ὀφθαλμὸν καὶ τὸν θυμὸν, ἵνα μὴ ὁ μὲν εἰς μοιχείαν, ὁ δὲ εἰς φόνον σε χειραγωγῆσθαι.

Ἐρμίνῳ κόμισι. σρε.

Μὴ μεταβαλλέτω σε, ὦ ἀριστε, ὡς ἕνα τῶν πολλῶν, ἐνημερίας ἀρετῆς ἀλλὰ φυλαττέτω βέβαιον τοῖς φίλοις ἢ συνπροφῶς φιλοσοφία. ἐπιεῖτο μὲν γὰρ τοῖς ἀπειροχάλοις καὶ ἀγαλάτοις εἴωθε συμβαίνειν. τὸ τοῦ τοῖς κομισθῆ σοφοῖς, ὡν εἰς τὸν ἀλλοτριον ἐπιγεαδῶν.

Εὐδᾶμονι. σισ.

Ἐτόλμισα ἂν εἰς τὸ ἀγῶνα τῆς ἐγκομίαν ἔθεο φίλοις Θεοδοσίῳ ἔπιποσῶ καὶ πλῆθει.

πελθεῖν, ἢ μὴ ἐδεδόκειν μηποτε ἐι-
δεῖς εἰπῶν, τῆς παρεσόντων αὐτῶ ἀ-
γαθῶν ἐλαπίσσω ἢ δόξαν. ἀλλ' ἐπει-
δὴ πᾶσα λόγου δυνάμις ὡς ἄρα εἶ-
τῶ μελέθει τῆ ὑποθέσεως, εὐκότως ἢ
αὐτὸς σιγῆν ἰμῶν τῆ ἐπισημοσι-
μίου. καὶ τοὶ γνώσκοντες, ἐπὶ ἰσὺ οὐ ἐγκα-
μαζόμενοι ἐκ τῆ ἀληθείας ἢ μαρ-
τυρίαν ἔχοντες, ἔδεν ἢ τις ἀρετῆς κτήσης
καταλάπεται ὑπο τῆ ἀδουείας τε
λέγοντος. ἐν γὰρ ἰσῶν ὑποβολαῖς ἐχ-
οῖ ἠθῆθαι τῆς ἀξίας κατήχων, ἀλλὰ
πλεονελαμάρυσε, δεῖξας ἑαυτὴν ὑπὸ
τῆ παραγμάτων μελέθης καλυφθείσα.

Παύλῳ. σιζ.

Paulo. 257.

Τὸ ἐρημιδιῶν ὡς τῆ ἀγγελίας τῶ
Δανιήλ, ὅτι καὶ πῶ πόλιν καὶ τὸ ἄγιον
ἀγαθῶν ἐκ τῶ ἠρουμιδιῶν τῶ ἐργα-
μῶν, εἰ μὴ πᾶσι ἀλλὰ πινὸς οἰοῦμαι
εἰρησῶν, ἐρμηνευέτωσαν ὡς βύλοισι,
τῆς ἀληθείας μὴδὲν ὡς ἐλαπτομέ-
νης. εἰ δὲ ὁ Χεῖτος ἔστιν ὁ λεγομῶνος
ἐρχομαι καὶ τὰς γαφὰς, εὐλογομῶνος
γὰρ ὁ ἐρχομῶνος ἐν ὀνόματι κυρίου. καὶ
οὐ εἰ ὁ ἐρχομῶνος, ἢ ἕτεροι παρεσδοκῶ-
μῶν, τοῖσιν ἔστιν, οὐ μόνον ὁ πατήρ
πάντα τῆς Ἰσραήλ τὰ σεμνὰ καὶ περὶ
ἐλεπτα ἀνατρέφει, ἀλλὰ καὶ ὁ Χεῖτος
ὁ παρ' αὐτῆς ὡς λυτρωτῆς αὐτῆς
παρεσδοκῶμῶνος. ἐπειδὴ γὰρ εἰς αὐτὸν
τῆσιν τῆ βασιλείας ἐπαρῶνησαν, ἀξία
τοῖσιν ἔστιν ἐπίχρησιν. ἢ μόνον γὰρ
ἢ πόλις, ἀλλὰ καὶ τῆ ἀγῶν ἀγαθῶν
ρήσεται, τῆσιν ὁ γὰρ καθαίρεθῆσεται.
καὶ θεὰ πῶ ἀκρίβειαι, ὅτι ἐπεὶ
ἀγαθῶν ἠσῶνται αὐτῶ ἠγουμιδιῶν, ὡς
οἰοῦνται πινες, ἀλλὰ ἀγαθῶν ὁ πα-
τήρ τοῖσιν γὰρ καὶ πῶ πόλιν, συμπαρά-
σῆτος τῆ ἠρουμιδιῶν τῆ παροινθηείας
δῆλον ὅτι παρ' αὐτῆς ἐν τῆ πρώτῃ
ἐπιφαιεία. εἰ δὲ ἀσαφές ἔστι, λελέ-
ξεται πάλιν σαφέστερον. ὁ γὰρ καὶ ὁ
ἠρουμιδιῶνος ἀγαθῶν πῶ πόλιν καὶ τῆ
πῶν. ὡς εἰ καὶ ῥωμαίοις ἀνήθη τῆσιν
γον. ἀλλὰ γὰρ θεήλατος ἰσὺ ἢ ὀργῆ, καὶ

feriorem orationem haberem, ipsius glo-
riam imminuerem. Quoniam autē omnis
dicendi facultas argumenti magnitudini
cedit, idcirco ipse quoque silentio me haud
immerito condemnavi. Quanquam illud
scio, quod si is, cuius laudes prædicantur,
à veritate, testimonium habeat, veritatis
possessio ex dicentis imbecillitate nihil de-
trimenti capit. Etenim in singulari virtutū
magnitudine, non is, qui infra rerum di-
gnitatem substitit, eum, quem laudandum
suscepit, dedecore affecit, sed ipsius potius
splendorem auxit: quod scilicet seipsum
rerū magnitudine obrutum demonstravit.

Id quod Danieli ab Angelo dictum est,
Et ciuitatē, & sanctum delebit cum duce
venturo, si de alio quodam dictum esse pu-
tant, exponant sanē arbitrato suo, modō
veritati nihil incommōdi inferatur. Cū
autem Christus sit, qui venturus esse dici-
tur iuxta Scripturas (Benedictus enim
qui venit in nomine Domini. & Tu es,
qui venturus es, an aliū expectamus?) ho-
rum verborū hæc sententia est: Non modō
Pater omnia Iudæorū ornamenta, resque
visendas, euertet: sed etiam Christus, qui
ab ipsis, vt ipsorū redemptor, expectatur.
Quandoquidem enim in ipsum quoque
regis filium impotentī furore debacchati
sunt, ea, quæ merentur, supplicia pendent.
Nō enim ciuitas duntaxat, sed etiam fan-
ctum euertetur. hoc est, templum delebi-
tur. Ac vide quā accuratē loquatur. Nō
enim dixit, Delebitur cum duce, vt quidā
arbitrantur: sed, Pater templū ac ciuita-
tem delebit, opitulante ipsi duce, qui scili-
cet in priore suo aduentū ab ipsis indignif-
simis cōtumeliis affectus est. Quod si hoc
obscurum est, apertius à me explanabitur.
Deus & dux ciuitatem ac templū diruent.
Quamobrem etiam si Romanis hoc faci-
nus ascriptum est: tamē diuinitus immissa
huiusmodi ira erat. Ac testimonio est Io-
sephus, his verbis vtens: Romanis illud
minimē assignandum est, quod nobis

Et iij